I 145.102
Nr. Sist: 470263

TRAIAN HERSENI

B.A.R
I
145102

Mișcarea Legionară
și
Muncitorimea

B. A. R. F2
INTERZIS
BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

1937

„CAIETE VERZI"

L.2498/1937

I 145. 102

TRAIAN HERSENI

MIȘCAREA LEGIONARĂ
ȘI
MUNCITORIMEA

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

BUCUREȘTI
„CAETE VERZI"
1937

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

PREFAȚA

Cărticica aceasta, adresată muncitorilor români, nu vrea să înfățișeze un program politic, *cu ajutorul căruia să se recruteze* partizani. *Mișcarea legionară nu promite și nu oferă nimănui nimic. Ea constitue o organizație în care* cel care intră dă totul şi nu cere în schimb nimic. *Legionarismul se întemeiază pe* credinţă *și pe* jertfă. *Cine nu crede în putința unor zile de mărire românească și nu este gata să jertfească totul pentru înfăptuirea lor, n'are ce căuta în Legiune. Aici nu e vorba de interesele unui ins și nici de interesele tuturor laolaltă, ci de* soarta unui neam, *care vrea să se înalțe în istorie și să-și creeze* un veac al său.

Cărticica aceasta vrea să arate cu totul altceva: că marile sforțări ale mișcării legionare de a creea o epocă de strălucire românească, nu desleagă numai problemele naţionale, *ci toate problemele care au la bază un* drept *sau o* dreptate,

așa dar și problema socială. *Nici un legionar adevărat nu se poate împăca cu gândul că luptele și jertfele mișcării n'au ca scop decât să provoace o schimbare de oameni, fără ca prin aceasta* nedreptatea socială, exploatarea omului de către om, *să fie complet înlăturate. Mișcarea legionară nu urmărește numai înălțarea neamului românesc ca forță și mărire politică, ci și ca putere și frumusețe* morală, *ca tot ce poate fi în noi* omenie. *De aceea toți cei care luptă pentru dreptate vor trebui să biruiască prin înșăși biruința legionară. Printre aceștia socotim în locul de frunte pe muncitori. Ei fiind în continuu exploatați de alții, vor trebui să fie printre cei dintâi scoși de sub exploatare. Dreptatea* românească *va trebui să fie și* dreptatea muncitorimii.

T. H.

Mișcarea legionară și muncitorimea

In cartea sa d-l Corneliu Zelea-Codreanu spune: „Nu-i deajuns să învingem comunismul. „Trebue să luptăm pentru dreptatea muncitorilor. „Au dreptul la pâine şi dreptul la onoare. Trebue „să luptăm în contra partidelor oligarhice, creind „organizaţii muncitoreşti naţionale care să-şi „poată câştiga dreptatea în cadrul statului, nu „în contra statului.

„Nu admitem nimănui ca să caute şi să ridice „pe pământul românesc alt steag decât acela al „istoriei noastre naţionale. Ori câtă dreptate ar „putea avea clasa muncitoare, nu-i admitem ca „să se ridice peste şi împotriva hotarelor ţării. „Nu va admite nimeni ca pentru pâinea ta să „pustieşti şi să dai pe mâna unei naţii străine de „bancheri şi cămătari, tot ce a agonisit truda „de două ori milenară a unui neam de muncitori „şi de viteji. Dreptatea ta, în cadrul dreptăţii „neamului. Nu se admite ca pentru dreptatea ta

„să sfarmi în bucăţi dreptatea istorică a naţiei „căreia aparţii.

„Dar nici nu vom admite ca la adăpostul for- „mulelor tricolore, să se instaleze o clasă oli- „garhică şi tiranică, pe spatele muncitorilor de „toate categoriile şi să-i jupoae literalmente de „piele, fluturând prin văzduh necontenit: Pa- „trie — pe care n'o iubesc, — Dumnezeu — în „care nu cred, — Biserică — în care nu intră „niciodată — şi Armată — pe care o trimit la „război cu braţele goale".

Aşa dar mişcarea legionară deosebeşte limpede dreptatea muncitorilor, pentru care se simte datoare să lupte, de concepţia comunistă îmbrăţişată de o parte din muncitorimea căzută în greşeală. Sau cu alte cuvinte: legionarii când luptă împotriva comunismului nu luptă şi împotriva muncitorilor, cum susţin adversarii de rea credinţă, ci tocmai dimpotrivă vor să mântuiască muncitorimea română de amăgirea comunistă şi să-i arate singura cale adevărată prin care poate să-şi câştige dreptatea. Căci fără nici o îndoială muncitorii cer drepturi care li se cuvin, dar nu ştiu totdeauna cum să le ceară şi mai ales se încred în mişcări politice, care îi atrag cu un program muncitoresc, cu neputinţă de înfăptuit, ca să-i folosească apoi ca simple unelte pentru scopuri cu totul de altă natură. De ani de zile

muncitorimea luptă frumos şi cu credinţă, dar conducătorii ei au împins-o pe căi greşite, au amăgit-o, au înşelat-o, ca să profite alţii. De aceea muncitorimea a luptat necontenit, dar n'a biruit niciodată. Şi nici nu va birui pe drumul comunist nici de acum încolo, chiar dacă ar isbuti comunismul, căci în Rusia comunistă muncitorii trăiesc mult mai greu decât în Germania naţionalistă şi chiar decât la noi. Dar de ce este comunismul o greşeală şi de ce nici un Român cu dragoste de ţară nu poate admite ca muncitorimea română să fie comunistă?

Comunismul nu este o doctrină *muncitorească*, ci o doctrină *jidovească*, menită să slujească numai unui popor lipsit de patrie. Nu trebue să se uite că învăţătura comunistă, aşa cum o folosesc partidele de stânga din Europa, se datoreşte unui gânditor evreu: Karl Marx şi că ea a fost îmbrăţişată peste tot de ovrei: Trotsky, Leon Blum, Dobrogeanu-Gherea, Ghelerter, Ilie Moscovici, etc. Ori unde bântuie comunismul, găseşti cu necesitate, pe faţă sau în umbră, ovreii. De aceea nu e nici o mirare că în comunism se găsesc idei care nu folosesc muncitorilor, dar folosesc în schimb ovreilor. Comunismul se ridică împotriva tradiţiei noastre, împotriva Regelui nostru, împotriva statului nostru, împotriva bisericii şi şcolii noastre, împotriva armatei noastre, împotriva a

tot ce avem mai sfânt şi mai bun ca popor. Ce interes au muncitorii români să dărâme bisericile creştine, zidite din credinţa strămoşilor lor? Ce interes au muncitorii români să desfiinţeze statul român, înfăptuit prin truda de veacuri a înaintaşilor lor? Ce interes au muncitorii români să desfiinţeze naţiunea română din care ei înşişi fac parte şi să nu lase pe lume decât „umanitatea"? Muncitorii n'au în privinţa aceasta nici un interes. *Interes au însă ovreii care propovăduesc comunismul*. Unde e biserică creştină, ovreii se simt stânjeniţi în propria lor religie. Unde se păstrează tradiţia naţională şi conştiinţa de neam, ovreii sunt împiedecaţi să se aşeze şi sa-şi ducă acţiunea lor de jaf şi conrupţie. Ei vor o umanitate fără ţară, fără neam, pe care să o stăpânească după bunul lor plac, socotindu-se până astăzi, singurul „popor ales" ca să stăpânească celelalte popoare. Dacă ar fi pornit lupta singuri, împotriva tuturor neamurilor, ovreii n'ar fi izbutit să facă nimic. Ar fi fost demascaţi şi arătaţi cu degetul dela început. De aceea ei caută peste tot să-şi asocieze prin minciuni pături din populaţiile naţionale. Şi au găsit că cel puţin la un moment dat, pătura cea mai uşor de câştigat, fiind cea mai năpăstuită, este muncitorimea. De ani de zile muncitorii se sbat în mizerie şi luptă pentru dreptatea lor. Exploataţi fără milă în toate ţările

burgheze, ei s'au arătat gata să urmeze pe ori cine le întinde o nădejde. Ovreii şi-au dat seama de acest lucru. Şi-atunci, urmărind scopurile lor de distrugere a lumii creştine şi naţionale, au căutat să momească pe muncitori prin făgăduinţe mincinoase, de partea lor. De aceea comunismul spune că urmăreşte împărăţia muncitorilor, când în realitate urmăreşte împărăţia ovreilor. Comunismul spune că urmăreşte distrugerea religiei, care ţine poporul în amorţire, dar în realitate nu urmăreşte decât distrugerea bisericii noastre, a celei creştine, ca să poată creşte în voe sinagoga lor jidovească. De aceea comunismul spune că se vor împărţi toate averile în chip egal, când în realitate urmăreşte confiscarea averilor pentru folosul câtorva. Comunismul spune că urmăreşte frăţia şi unirea tuturor popoarelor, când în realitate urmăreşte stăpânirea tuturor popoarelor de către neamul lui Iuda. Dacă într'adevăr comunismul ar urmări dreptate pentru muncitori şi numai atât, cum spun ovreii, noi n'am fi potrivnici acestei mişcări politice. Dreptatea muncitorilor e însă numai o momeală pentru muncitorime, care este întrebuinţată apoi fără ştirea ei ca o unealtă pentru scopuri ascunse.

Marele duşman al comunismului este naţionalismul, adică orice doctrină care apără fiinţa naţională. Dar de ce ar fi naţiunea un duşman

pentru muncitorime, când şi aceasta face parte din sânul naţiunii? Ura aceasta ar fi neînţeleasă dacă ar porni dela muncitori. Noi o înţelegem însă, pentrucă ştim că porneşte din altă parte, dela ovreii din mişcările comuniste, singurii care au interes să distrugă celelalte neamuri. Comuniştii ovrei au strecurat în învăţătura comunistă, două idei care n'au nimic de-a face cu muncitorimea propriu zisă: lupta de clasă şi internaţionalismul. Dacă ar fi strecurat numai lupta de clasă, statul ar fi urmat să cadă din mâinile burgheziei naţionale în cele ale muncitorimei tot naţionale. De pildă la noi, statul ar ajunge să fie stăpânit de muncitorii români, după ce ar înlătura pe burghezii români. Muncitorilor din punctul lor de vedere le-ar conveni lucrul acesta. Nu le convine însă ovreilor. Ce s'ar face ei dacă ar pleca Românii şi ar veni tot Românii? Ar profita muncitorii, dar ei n'ar câştiga nimic. Ar avea desigur în faţă un popor desbinat, slăbit de lupta de clasă, pe care l-ar putea supune mult mai uşor, dar lupta ar fi tot grea şi lor le e frică de lupte pe care trebue să le ducă singuri. De aceea nu s'au mulţumit cu lupta de clasă, ci au adăugat internaţionalismul. Comunismul cere să se unească proletarii din toată lumea. In felul acesta o naţiune nu e numai desbinată înlăuntru, dar o parte din membrii

săi se unesc cu duşmanii ţării şi devin trădători de neam. Pe calea aceasta străinii se pot amesteca în treburile ţării tale, tu comunist român poţi primi ordine dela Moscova şi la sfârşit ovreii care stau în dosul acestei organizaţii internaţionale pot înlătura pe cei care au luptat şi şi-au distrus ţara, adică pe muncitori, ca să iasă ei la iveală şi să-şi împartă între ei prada. Şi ca să se asigure că muncitorii nu se vor putea opune nici cel puţin în ultimul moment, când vor vedea că au fost înşelaţi, comuniştii distrug treptat religia, dragostea de ţară, puterea de muncă, familia, armata, adică tot ceea ce poate să însemneze o tărie a sufletului sau a braţului, ca să facă din fii unui neam, o simplă turmă de vite, pe care s'o poată ei distruge fără greutate. Iată de ce mişcarea legionară este împotriva comunismului. Noi ştim ce se ascunde în dosul acestei organizaţii. Ştim ce primejdie reprezintă. Şi cât ne-ar fi de dragi muncitorii şi cât ne-ar fi de scumpă dreptatea lor, nu putem lăsa să ne piară neamul din pricina lor, să ni se distrugă ţara şi să fie dată pe mâinile ovreilor şi ale altor streini. Lucrul acesta trebue să-l înţeleagă toţi muncitorii de bună credinţă. Nu ne adresăm şarlatanilor, căci aceştia vor continua să-şi facă afacerile mai departe. Toţi muncitorii cinstiţi trebue însă să înţeleagă că nimeni nu-şi poate face

dreptate făcând nedreptate unui neam întreg. De aceea spune d-l C. Z. C.: „Dreptatea ta, în cadrul dreptăţii neamului".

Dar în cadrul dreptăţii neamului se înfăptueşte şi dreptatea muncitorilor? Iată întrebarea pe care şi-o pot pune cei care citesc cuvintele acestea. Ca să putem da un răspuns precis, trebue să ştim mai întâi ce însemnează dreptate pentru muncitori. Ce vor ei şi ce admite mişcarea legionară din cererile lor? Drepturile muncitorilor sunt:

1. *Dreptul la muncă.* Intr'o ţară bine organizată nimeni nu trebue să moară de foame, cu atât mai puţin cei care sunt în stare şi sunt gata să lucreze. Muncitorii n'au alt izvor de venituri decât munca lor. Comunitatea naţională nu le poate asigura deci traiul, decât asigurându-le întrebuinţarea în viaţa economică.

2. *Dreptul la salariu.* Intr'o organizaţie de stat bazată pe dreptate, un om nu trebue numai să muncească, el trebue să fie şi plătit după munca pe care o depune. Trebue să se socotească exact cât aduce munca în producţie şi tot ce aduce, atât prin cantitatea cât şi prin calitatea ei, să se dea muncitorului. Reţinerile nu se pot face decât în folosul statului sub formă de impozit, în folosul întreprinderii, sub formă de

participare la proprietate şi în folosul muncitorului, sub formă de asigurare. Cu alte cuvinte, exploatarea muncitorului, numai pentrucă nu se poate apăra împotriva patronului, trebue să înceteze.

3. *Dreptul la sănătate*. Nu e deajuns să fie plătiţi cinstit, muncitorii trebuesc puşi în condiţii de traiu care să nu le primejduiască sănătatea. De aceea atelierele, orele de muncă şi tehnica de lucru, trebuesc aşa organizate încât muncitorii să lucreze în condiţii igienice.

4. *Dreptul la cultură*. Muncitorii nu sunt numai braţe de lucru, care trebuesc păstrate în putere, ci în primul rând suflete care trebuesc cultivate şi înălţate. Şi muncitorii au dreptul la învăţătură, ca să se bucure de progresele ştiinţei, de creaţiile artistice, de viaţa morală şi religioasă şi de toate bunurile culturale ale ţării. Tocmai în aceasta constă marea deosebire între un om care munceşte şi între un animal de muncă.

5. *Dreptul la onoare*. Muncitorul îndeplineşte şi el o funcţie însemnată în societate, el este folositor prin munca sa, tuturor. De aceea el nu trebue umilit, nici dispreţuit pentru munca lui. El are dreptul la o viaţă cinstită şi demnă. El are dreptul să fie tratat omeneşte şi considerat ca toţi ceilalţi membri ai naţiunii.

6. *Dreptul la ocrotirea statului* pentru el şi familia sa, când nu mai poate munci. In caz de bătrâneţe sau invaliditate, muncitorul are dreptul să fie ajutat de stat, ca să nu cadă pe ultima treaptă a vieţii sociale şi după o viaţă de muncă să devină cerşetor. Iar familia sa trebue ajutată să devină folositoare naţiunii.

Iată câteva drepturi muncitoreşti — şi de sigur mai sunt şi altele — pe care mişcarea legionară le recunoaşte şi înţelege să lupte pentru ele, alături de camarazii muncitori. Dar poate statul legionar să dea fiinţă acestor drepturi? Iată ce trebue să arătăm.

Pentru cine ştie să vadă cu ochi nepărtinitori, nu încape nici o îndoială că numai un stat naţionalist integral, întemeiat pe cea mai desăvârşită omenie, cum vrea să fie statul legionar, desleagă complet şi problema muncitorească.

Prin legionarism muncitorii intră din nou în familia mare românească, în comunitatea naţională şi nu mai sunt socotiţi ca duşmani ai ţării, cum sunt socotiţi cu drept cuvânt când fac comunism. Prin legionarism muncitorii îşi fac datoria faţă de ţară, n'o mai dau pe mâna ovreilor şi a străinătăţii, n'o mai trădează cum fac prin comunism. Prin legionarism muncitorii devin elemente folositoare ţării şi se străduesc alături de toţi fraţii lor de un sânge să zidească o ţară

nouă, mai bună, mai cinstită, mai desăvârşită, nu să o vândă Internaţionalei, cum fac când sunt comunişti. Pe calea legionarismului ei se vor bucura de toate foloasele pe care le va aduce statul legionar.

Cea mai de seamă străduinţă a mişcării legionare nu e să ajungă la putere, ci să creeze un om nou, un om corect, un om gata de jertfă şi eroism. Pe omul acesta nou se va clădi apoi statul legionar. De aceea în România legionară nu va putea să dăinuiască nici o nedreptate, cu atât mai puţin blestemul acesta al tuturor societăţilor de până azi: exploatarea omului de către om. Toţi legionarii cresc cu această credinţă în suflet. Reproducem câteva din cuvintele d-lui C. Z. C. rostite în Biserică în faţa celor două jertfe sfinte ale Legiunii, Moţa şi Marin: *„Ori de câte ori am fost în faţa unei jertfe legionare, mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor noştri, să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor, a loviturilor fantastice, a îmbuibărilor, a exploatării altora"*. De aceea vom vedea că legământul gradelor legionare, constitue de pe acum o garanţie că schimbarea nu va fi numai de formă, că răul va fi stârpit din rădăcină.

Statul burghez se întemeiază pe avere; înlăun-

trul lui se poate dobândi ori ce (posturi, drepturi, onoruri) prin bani. Statul legionar se întemeiază dimpotrivă pe *credinţă,* pe *jertfă* şi pe *muncă*. Nimic nu se poate obţine fără credinţă, fără jertfă şi fără muncă, ori cât de bogat ar fi cineva. De aceea *munca* (alături de credinţă şi jertfă) *este socotită printre cele mai de seamă virtuţi ale naţiunii* şi primeşte sub toate formele ei, o demnitate pe care n'a avut-o niciodată până acum. Cea mai bună dovadă o dau taberile de muncă, socotite, atâta vreme cât legile ţării le-au permis funcţionarea, ca o mare şcoală românească, legionară. In cuprinsul acestora, încă *de pe acum,* se dădea legionarilor o educaţie menită să pună munca în loc de cinste şi să se înlăture depărtările dintre categoriile de muncitori, dând naţiunii o unitate şi o armonie desăvârşite. In taberile de muncă legionarii învăţau: „I. Să trăiască o viaţă simplă cu înlăturarea din îmbrăcăminte, din hrană şi din preocupări, a tuturor inutilităţilor care astăzi cu mulţimea lor coplesesc până la otrăvire sufletul nostru. II. Să trăiască o viaţă aspră şi severă, cu înlăturarea tuturor comodităţilor care moleşesc o naţie. Numai aşa se va putea creia un om tare, învăţat să înfrângă zâmbind greutăţile vieţii, să stea neclintit şi nepăsător de moarte în faţa primejdiilor care pot ameninţa un neam sau să cucerească — în-

lăuntru sau în afară — aceea ce neamul are de cucerit. III. *Să înțeleagă, să prețuiască, să respecte și să iubească pe camarazii lor muncitori și țărani pentru a nu le mai pune jugul pe grumaji. Muncind cot la cot cu ei, mâncând aceeași masă, îmbrăcând aceiași umilă dar sfântă haină a muncii, înegriți de razele aceluiaș soare, se stabilesc în sânul nației, nu raporturi de rob și de vită dela exploatatori la exploatați, ci raporturi de frate și de camarad.* Cu toții jertfind pentru acea mare realitate: *neamul.* IV. Invață că *nimeni nu are dreptul să trăiască fără muncă, fixându-se în chip parazitar pe rodul muncii altora.* Etc.". (Corneliu Z. Codreanu în Buletinul Centrului Nr. 5, 1 Iulie 1936).

In chipul acesta legionarii cunosc nu numai munca, ci și eroismul muncii, frumusețea morală a muncii și valoarea ei de înfrățire a claselor sociale în sânul aceluiaș neam. De aceea în statul legionar munca nu va fi socotită ca un blestem, ci ca o virtute, deci ca o binecuvântare. In statul legionar *nu se va putea obține nimic prin bani, dar se va putea obține totul prin jertfă și prin muncă.* Intre un medic nepriceput sau un profesor leneș și un muncitor manual îndemânatec și vrednic, statul legionar va da mai mare însemnătate muncitorului. Iar când muncitorul se va dovedi mai plin de credință, cu mai multă

dragoste de neam şi în stare de mai multă jertfă, el va fi trecut în fruntea tuturor. Chiar de pe acum muncitorii se pot ridica pe calea aceasta la toate gradele şi funcţiile legionare.

Munca mai este socotită ca singurul izvor al veniturilor legionare. In statul legionar toată lumea în stare să muncească va trebui să muncească şi să trăiască pe urma muncii proprii. Cinstea cea mai deplină în activitatea publică şi în viaţa privată, va fi o cerinţă pe care un stat bazat pe avere n'o poate avea. In statul legionar, care nu se va înfăptui, decât în ziua în care se vor obţine oameni corecţi până la jertfă, nu vor fi tolerate nici furturile, nici fraudele, nici excrocheriile, nici traficul de influenţă şi nici vreo altă cale necinstită de a câştiga avere. De aceea nu va fi nimeni lipsit, ca să nu aibă cu ce trăi, căci munca va fi nu numai un drept, ci şi o datorie faţă de ţară, încât toţi vor fi chemaţi să lucreze, — dar nu va fi nimeni bogat, dincolo de putinţele lui de a câştiga prin munca şi meritele proprii. Prin aceasta vor scădea simţitor, pe lângă deosebirile morale şi deosebirile materiale dintre clasele sociale. Intre un muncitor de fabrică şi un înalt demnitar, nu va fi o prăpastie, ci o simplă deosebire de grad, născută din priceperea şi munca mai mare a celor ajunşi în fruntea noastră. Conducerea legionară prac-

tică de totdeauna sărăcia şi chiar asceza, ca mari virtuţi creştineşti, iar legionarii fără nici o deosebire trăiesc cu cât au, nu fac nici un lux, pe care să-l plătească apoi din munca altora. Această îngrădire la veniturile proprii se va impune în statul legionar tuturor fără nici o deosebire. De aceea nu va mai fi o ruşine să n'ai avere, dimpotrivă va fi o ruşine să ai avere despre care să nu poţi da o socoteală cinstită. Nu va mai fi nimeni desconsiderat pentrucă e cinstit şi nu se pricepe să se „învârtească", dimpotrivă statul însuşi va dispreţui şi va urmări fără cruţare, pe toţi jupuitorii, pe toţi necinstiţii, pe toate „lichelele". Mişcarea legionară creşte în credinţa aceasta a frumuseţilor morale, ea nu va putea niciodată să facă nici cea mai mică concesie în privinţa corectitudinei, fără să-şi secе însăşi izvoarele de viaţă.

In sfârşit, mişcarea legionară dă muncii o însemnătate naţională. Nu muncim ca să ne îmbogăţim pe noi şi cu atât mai puţin ca să îmbogăţim pe alţii, ci ca să ne îmbogăţim şi să ne înălţăm *neamul. Suntem o ţară bogată dar cu nenumăraţi oameni săraci, din pricină că bogăţiile ţării se scurg în punga străinilor.* In statul legionar bogăţiile ţării vor fi ale statului, adică ale tuturor Românilor. Din aceste bogăţii, după ce se va asigura fiecărui Român un traiu omenesc

şi o plată dreaptă după munca şi meritele sale, se vor construi şcoli, biserici, căi de comunicaţie, teatre, spitale, ateliere sănătoase, fabrici (care să ne salveze de mărfurile scumpe ale străinătăţii), etc. — cu un cuvânt o nouă civilizaţie, a noastră a Românilor, după nevoile Românilor şi la îndemâna tuturor Românilor. Pe calea aceasta se vor înfăptui în chip firesc şi cererile muncitoreşti, înşirate mai înainte.

1. Munca va deveni o datorie pentru toţi. Lucrările pe care le va întreprinde statul pe toate tărâmurile pentru punerea în valoare a bogăţiilor naţionale, ca să se clădească o ţară demnă de un mare popor ca al nostru; încurajarea şi protejarea producţiei româneşti etc., vor desfiinţa şomajul şi vor da din belşug de lucru, tuturor muncitorilor români. Dar chiar dacă se vor ivi şi perioade mai grele, mişcarea legionară, consecventă cu credinţele ei, nu poate admite ca greul să fie dus de o singură categorie de oameni. Intr'adevăr, în statul burghez, perioadele de prosperitate ridică foarte puţin nivelul de viaţă al muncitorilor, dar îmbogăţesc fără măsură pe patroni; perioadele de criză economică dimpotrivă ating foarte puţin pe patroni, dar în schimb distrug cu desăvârşire păturile muncitoreşti. Muncitorii sau se menţin sau pierd, pa-

tronii sau câştigă sau se menţin. In statul legionar nedreptatea aceasta nu va mai putea dăinui. Şi la bine şi la rău naţiunea trebue să apară întreagă, ca un singur om. Statul legionar se bazează pe iubire şi pe jertfă, pe iubirea conducătorilor faţă de cei conduşi, pe iubirea celor conduşi faţă de conducători şi pe jertfa tuturor laolaltă. Legionarii sunt toţi camarazi între ei, sunt toţi fraţi, pentrucă sunt toţi fii aceluiaşi neam şi se închină toţi în aceeaşi credinţă; de aceea cresc de pe acum în această *mare dragoste* şi mare încredere unul faţă de altul, dragoste şi încredere care vor însufleţi mâine şi statul legionar. Din *iubirea aceasta a tuturor faţă de toţi,* va lua naştere marea solidaritate naţională, care se va opune în toate împrejurările ca neamul românesc să mai fie desbinat şi unii să tragă foloasele. iar alţii să ducă greul.

2. *Dreptul la salariu,* nu va mai fi nici el o simplă dorinţă, ci o realitate dintre cele mai netăgăduite. Din clipa în care legionarismul nu admite sub nici o formă exploatarea omului prin om şi socoteşte munca printre cele mai de seamă virtuţi omeneşti, fiecare va primi plata întreagă a muncii sale. Mijloacele practice se vor stabili treptat. Nu e de nici un folos să se alcătuiască de pe acum un program amănunţit, pentrucă s'ar

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

putea ca în răstimp să se ivească alte soluţii mult mai potrivite. Mijloace de a se soluţiona problema salariului se găsesc destule. De pildă, una din soluţii ar fi participarea la beneficiu. Nu e drept ca într'o întreprindere care se desvoltă prin colaborarea tuturor, numai patronul sau întreprinzătorul să se bucure de câştig. Şi-atunci s'ar putea impune ca beneficiul să fie împărţit între toţi factorii de producţie şi deci să participe şi muncitorii. Se pot încerca deasemenea cooperative muncitoreşti de producţie, cu subvenţie la început din partea statului. Mai mulţi muncitori se constituesc sub controlul statului în cooperative, împrumutând suma necesară întreprinderii, dela stat. Patronul este complet înlăturat. Din venituri se înapoiază suma împrumutată, iar după un timp muncitorii devin proprietari ai întreprinderii în care lucrează. Important nu este programul, căci acesta se impune dela sine, după necesităţile vremii. Important e *omul* chemat să realizeze programul, ca să nu dea greş din nepricepere sau nesocotinţă, să nu-l înlăture din rea voinţă şi din mişelie. Omul acesta nou, dârz, corect, eroic, este tocmai ceea ce urmăreşte mişcarea legionară. Statul legionar va interveni fără cruţare ori de câte ori munca va fi exploatată, ori de câte ori se va face o nedreptate, dar nu pentrucă aşa

scrie în program, ci pentrucă aşa cere credinţa legionară, *moralitatea* pentru care se străduieşte, *iubirea de oameni şi de neam,* născută din jertfele mişcării şi din idealurile ei de luptă.

3. *Dreptul la sănătate* se va realiza prin controlul riguros al statului şi desfiinţarea fără întârziere a tuturor întreprinderilor care nu respectă igiena. Organizarea unui serviciu nu numai medical, dar şi de îmbunătăţire şi păstrare a sănătăţii este o idee la care mişcările naţionaliste ţin în chip deosebit. Nu e destul să se vindece bolnavii, şi deci să se construiască spitale, sanatorii sau dispensarii medicale, ci trebue să se prevină bolile, deci să se organizeze ateliere sănătoase, să se clădească locuinţe şi cantine ieftine şi igienice pentru muncitori; să se reglementeze apoi căsătoriile ca să nu se mai propage bolile ereditare, care se vor transmite altfel din generaţie în generaţie, aducând o treptată decădere fizică şi sufletească a naţiunii. In statul legionar orice atac voit sau din neglijenţă la sănătatea unui Român, va fi socotit o crimă împotriva naţiunii.

4. *Dreptul la cultură* se va înfăptui prin punerea la îndemâna tuturor a bunurilor culturale naţionale. Mişcarea legionară nu este o mişcare strict politică, ci mai presus de toate o mişcare

spirituală. Ea vrea să dea putinţa neamului românesc să se desvolte pe deplin şi să-şi realizeze misiunea sa proprie în lume. Dintre cele trei mari bogăţii ale naţiunii, pământul, populaţia şi cultura, aceasta din urmă este cea mai de preţ, pentrucă numai prin ea un neam se înalţă până la Dumnezeu şi rodeşte integral, fixându-şi un loc de cinste printre celelalte neamuri. Dar ca un neam să poată produce o cultură trebue să se bucure mai întâi de cultură, să i se dea mijloace suficiente, să i se dea răgazul necesar şi să fie înălţat treptat spre cultură. Statul legionar care socoteşte ca cel mai de seamă rost al său crearea unei culturi româneşti, va întrebuinţa toate veniturile sale, care nu vor mai cădea nici în mâinile străinilor, nici ale conducătorilor, pentru instituţii de cultură: biserici, şcoli, cămine culturale, teatre, cinematografe, biblioteci, laboratoare, institute de cercetări etc. la dispoziţia tuturor Românilor. In felul acesta se va ridica deodată cu creaţiile culturale şi nivelul de cultură al ţării. Nu vom mai avea o pătură restrânsă, sus, care să producă cultură şi să se bucure de ea, ci vom avea un neam întreg pătruns de marea lui chemare culturală, străduindu-se din răsputeri să se ridice cât mai sus pe scara civilizaţiei omeneşti.

6. *Dreptul la onoare* se va înfăptui prin ridicarea muncii ca virtute de căpetenie, prin reducerea deosebirilor de avere şi prin putinţa care se dă oricui munceşte să se ridice pe treptele sociale. Mişcarea legionară a avut putinţa să aducă unele măsuri chiar de pe acum, care arată precis grija ei faţă de problema muncitorească. Mai întâi, am văzut că în intenţia d-lui C. Z. C. când a instituit taberele de muncă, a fost şi înfrăţirea diferitelor pături sociale ale neamului, ridicarea muncii la treaptă de înaltă demnitate şi înlăturarea oricărei exploatări a oamenilor între ei. Grija aceasta faţă de muncitorime a fost în legiune, neîntreruptă. Când muncitorii au început să-şi dea seama de însemnătatea mişcării legionare şi să fie atraşi de puterea pe care o au pentru toţi oamenii, jertfele, credinţa, eroismul şi iubirea — legiunea a constituit în sânul ei un corp aparte, corpul muncitoresc, ca o mare onoare, de care nu s'au mai bucurat decât urmaşii celor care au dat naştere legiunii, studenţii (atâta vreme cât în cadrul legilor au avut voie să facă politică). In sfârşit, ca să se evite orice umilinţă, care s'ar putea ivi fără voe acolo unde există deosebiri de avere, mişcarea legionară a impus (pe când faptul nu era interzis) uniforma. Aceeaşi cămaşă verde, din acelaşi postav şi de aceeaşi formă, îmbrăca şi pe muncitor şi pe industriaş,

pe funcţionar sau pe intelectual. Iar de când uniforma este oprită, mişcarea legionară cere tuturor să se îmbrace modest şi declară fără nici o ezitare, că „legionarul nu va cântări pe om după haină şi nu va mai face deosebire între omul sărac cu haine rele şi cel cu haine bune. Legionarul va cântări pe om după ceiace va avea sub haină — *adică după sufletul lui*". Dar suflete mari, pline de credinţă şi gata de jertfă pentru neam, se pot ivi deopotrivă în rândurile muncitorilor, ca în ori care pătură socială. In noua erarhie legionară, bazată pe *credinţă* şi pe *jertfă*, *oricine se poate înălţa*, pentrucă nu mai depinde decât de el ca să izbutească.

6. In sfârşit, un stat care refuză să ocrotească o clasă împotriva altei clase şi nu înţelege să tolereze nici cea mai mică incorectitudine sau nedreptate, va organiza fără greutate şi ocrotirea muncitorilor în caz de boală, invaliditate şi bătrâneţe. Numai în statele în care fiecare îşi urmăreşte interesele proprii şi nu se gândeşte la dreptatea nimănui, au putut deveni toate acestea „probleme" şi să dea de lucru la generaţii întregi de muncitori ca să obţină o cât de mică îndreptare. In statul legionar problema muncitorească va fi deslegată pe deplin, ca tot ce însemnează problemă socială, pentrucă numai asa

legionarii vor fi vrednici de jertfele înaintaşilor lor.

Ca un principiu general, statul legionar va ajunge să fixeze un *minimum de trai,* o treaptă sub care să nu poată nimeni să cadă. Privelişţea jalnică a vagabonzilor, a cerşetorilor, a muritorilor de foame, va trebui să înceteze. Peste acest minimum de trai oricine se va putea ridica prin munca şi meritele sale. Dar când se va atinge trepte de avere care primejduesc situaţia mulţimii sau când averea va avea la bază o nedreptate, statul va trebui să intervină şi să restabilească dreptatea.

In afară de deslegarea tuturor problemelor pentru care luptă muncitorii de ani de zile, mişcarea legionară aduce o nouă frumuseţe, un nou fel de viaţă, mai înaltă şi mai perfectă, dela care nu e înlăturat nimeni care are un merit şi care crede. Valorile legionare sunt aceleaşi pentru toţi legionarii, fie ei muncitori, ţărani, liber profesionişti, intelectuali sau industriaşi. Viaţa legionară este o viaţă eroică, de onoare şi omenie, de iubire, devotament şi de jertfă. Erarhia legionară are la bază spiritul de jertfă. Pe drumul acesta toţi avem putinţe egale. Ne ridicăm pe cele mai înalte culmi ale demnităţii legionare, nu după cultura, nu după titlurile şi nici după averea noastră, *ci după frumuseţea sufletului*

nostru, după dragostea față de neam, după capacitatea de jertfă pentru țară și credința față de legiune. Toți fără nici o deosebire avem putința să izbutim, căci nu ni se mai pune nici o condiție din afară, pe care să nu fim stăpâni. *1. Să ne străduim să devenim oameni adevărați. 2. Să ne iubim neamul, jertfind necontenit pentru el. 3. Să credem neclintit în biruința legionară.* Iată poruncile pe care orice Român le poate asculta și prin care oricine poate să contribue la zidirea României de mâine. Se făurește astfel un *om nou,* pentru o *Românie nouă, legionară.*

Ca o garanție că cele înfățișate până acum, nu sunt menite să rămână literă moartă sau credință neînfăptuită, e destul să ne aducem aminte de făgăduința, fără asemănare în vreo mișcare politică din lume, făcută de toți conducătorii legionari, în frunte cu d-l Corneliu Zelea Codreanu:

„1. Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.

2. Să trăim o viață aspră și severă, cu alungarea luxului și a îmbuibării.

3. Să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om.

4. Să jertfim permanent pentru țară.

5. *Să apărăm mișcarea legionară cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală.*

Făgăduința aceasta a fruntașilor legionari, cuprinde toate regulele de viață, care *rezolvă integral* nu numai pentru România, dar pentru orice țară care le-ar aplica, atât *problema conducerii de stat,* cât și *problema socială* (pentru care luptă mai ales muncitorimea). Cetiți și recitiți făgăduința aceasta. Ea este *temelia* pe care se înalță *veacul românesc de mâine.*

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

Cărțile de temei ale mișcării legionare:

Corneliu Zelea-Codreanu:
Pentru Legionari

Ion I. Moța:
Cranii de lemn

Vasile Marin:
Crez de generație

Prețul 5 Lei

[„I. I. V. Cuprinsul", București].